

Quan sigui gran

J O R D I D A L M A U I A U S À S

Europa envelleix. Mentrestant, a l'Àfrica no paren de néixer criatures. Una paradoxa més del nostre món. Allà, es tracta de tenir molts fills i saber que en sobreviuran pocs. Aquí, de tenir la mínima descendència però garantir-li la màxima longevitat i comoditat possible. El Pirineu, a més a més, es despobla. Però a part de les conseqüències únicament demogràfiques, l'envelliment de la societat també té connotacions socials i psicològiques perquè és una etapa de la vida diferent de tota la resta. És l'etapa definitiva. Totes les altres edats (infantesa, adolescència...) apunten cap a un grau més de maduresa (si més no, teòrica), però ningú no ha passat de vell. Envellir no deu ser fàcil. Adonar-se que es perden facultats físiques, haver de deixar de treballar, de vegades emmalaltir sense

possibilitat de curar-se, perdre les amistats i, sobretot, haver d'omplir el temps són

front. Me'n deixo una expressament, la soledat. De solituds n'hi ha de dues classes:

“Hi ha gent que quan plega de treballar, s'ensorra perquè en sa vida no ha fet més que treballar. ‘I ara, què faré?’ es pregunta quan està a punt de ser jubilada”

les dificultats, a les que les persones grans han de fer

una de volguda i una altra impositada per les persones o per

les circumstàncies. La primera ajuda a superar mals moments, la segona ofega. Hi ha gent que, quan ha de plegar de la feina, s'ensorra perquè en sa vida no ha fet més que treballar. “I ara, què faré?” es pregunta quan està a punt de ser jubilada. Sospesa tot el que ha fet una i altra vegada i el temps se li amuntega fins que l'avorriment li amarga la vellesa.

Però aquesta edat és útil, es pot aprendre i ensenyar, ara que de temps no en falta. Si n'hi ha de coses que omplirien el temps i l'esperit de la gent gran! Sobretot, coses que donen sentit a la vida, com pugui ser ajudar voluntàriament els més necessitats de la nostra societat, d'aquesta societat que tot i garantir la cobertura de les necessitats bàsiques, de vegades fa la vista grossa i s'oblida d'atendre no pas poques persones.